

Chvá - lím tě, že jsem vzni - kl tak po - di - vu - hod - ně.

R.
[Ž 139 (138), 14a]

Ž 139 (138)

1.	Hospodine, ty mě	zkou - máš a znáš,	* ty víš, když sedám i když	vstá - vám.
2.	Poznáváš mé myšlenky již	zdál - ky;	* ať jdu nebo ležím, ty to určuješ,+ všímáš si	všech mých cest. R.
3.	Kam se mohu uchýlit před tvým	du - chem,	* kam až utéci před tvou	tvá - ří?
4.	¶ I kdybych vystoupil na nebe,	ty jsi tam,	* ¶ i kdybych ulehl v podsvětí, i	ta - dy jsi. R.
5.	¶ I kdybych si připjal křídla	ji - třen - ky	* ¶ a spočinul na nejzazším	mo - ři,
6.	¶ i tam mě povede tvá	ru - ka	* ¶ a uchopí mě tvá	pra - vi - ce. R.
7.	¶ Tys přece stvořil mé	led - ví,	* utkal jsi mě v lůně mé	mat - ky.
8.	Chválím tě, že jsem vznikl tak podi - vu - hod - ně,		* úžasná jsou tvoje	dí - la. R.